

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 13 stycznia 1961 r.

Nr 2

TRESC:

Poz.:

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

- 13 — nr 434 z dnia 30 grudnia 1960 r. w sprawie pokrywania kosztów zakwaterowania i wyżywienia czynnych nauczycieli studiujących zaocznie 33

ZARZĄDZENIA:

- 14 — Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów z dnia 29 grudnia 1960 r. w sprawie zasad pokrywania potrzeb w dziedzinie zaopatrzenia materiałowego jednostek świadczących usługi dla ludności 33
- 15 — Ministra Finansów z dnia 23 grudnia 1960 r. w sprawie planowania i uruchamiania środków na finansowanie inwestycji i kapitalnych remontów w roku 1961 dla jednostek objętych lub rozliczających się z budżetami terenowymi 34
- 16 — Ministra Finansów z dnia 30 grudnia 1960 r. zmieniające zarządzenie z dnia 8 kwietnia 1953 r. w sprawie zasad ewidencji materiałów, towarów i wyrobów w uspołecznionych przedsiębiorstwach i zakładach 38
- 17 — Ministra Finansów z dnia 31 grudnia 1960 r. w sprawie częściowego zaniechania ustalenia zobowiązań podatkowych w zakresie podatku od nieruchomości i od lokali 38
- 18 — Ministra Sprawiedliwości z dnia 30 grudnia 1960 r. w sprawie uposażenia nauczycieli i wychowawców w zakładach poprawczych i schroniskach dla nieletnich 38
- 19 — Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 14 grudnia 1960 r. w sprawie zasad i trybu nieodpłatnego pobierania prób towarów przez organy Państwowej Inspekcji Handlowej 39
- 20 — Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 31 grudnia 1960 r. w sprawie zniesienia rozdzielnictwa cegły 40

13

UCHWAŁA Nr 434 RADY MINISTRÓW

z dnia 30 grudnia 1960 r.

w sprawie pokrywania kosztów zakwaterowania i wyżywienia czynnych nauczycieli studiujących zaocznie.

§ 1. Czynni nauczyciele studiujący zaocznie w zakładach kształcenia nauczycieli oraz w innych uczelniach, których ukończenie podnosi kwalifikacje zawodowe nauczycieli, mają prawo w okresie sesji naocznych do świadczeń w zakresie zakwaterowania i wyżywienia przysługujących czynnym nauczycielom — uczestnikom kursów na zasadach określonych w § 18 zarządzenia nr 160 Prezesa Rady Ministrów z dnia 5 lipca 1954 r. w sprawie zasad organizowania, prowadzenia i finansowania kursowego doszkalania zawodowego (Monitor Polski Nr A-67, poz. 849) w brzmieniu nadanym

zarządzeniem nr 25 Prezesa Rady Ministrów z dnia 12 lutego 1958 r. (Monitor Polski Nr 11, poz. 67).

§ 2. Upoważnia się Ministra Finansów i prezydium wojewódzkich rad narodowych do finansowania z budżetu centralnego i budżetu terenowego wydatków niezbędnych na pokrycie kosztów świadczeń wymienionych w § 1.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1961 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

14

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMISJI PLANOWANIA PRZY RADZIE MINISTRÓW

z dnia 29 grudnia 1960 r.

w sprawie zasad pokrywania potrzeb w dziedzinie zaopatrzenia materiałowego jednostek świadczących usługi dla ludności.

Na podstawie § 22 uchwały nr 194 Rady Ministrów z dnia 9 czerwca 1960 r. w sprawie rozwoju usług dla ludności w latach 1961—1965 (Monitor Polski Nr 55, poz. 262) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Zarządzenie określa zasady zaopatrzenia materiałowego na cele świadczenia usług dla ludności następujących jednostek:

- A. koordynowanych przez Komitet Drobnej Wytwórczości:
  - 1) państwowych przedsiębiorstw przemysłu terenowego,
  - 2) organizacji spółdzielczych, których działalność jest koordynowana przez prezydium rad narodowych,
  - 3) zakładów organizacji społecznych prowadzących działalność usługową na podstawie zezwoleń udzielanych przez Ministra Finansów;
- B. zakładów prowadzonych przez indywidualnych rzemieślników;

C. zakładów usługowych innych drobnych wytwórców prywatnych;

— zwanych dalej „zakładami usługowymi”.

2. Zasady zaopatrzenia materiałowego zakładów świadczących usługi dla ludności nie objętych ust. 1 określą w miarę potrzeby właściwi ministrowie w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Drobnej Wytwórczości.

§ 2. 1. Na pokrycie niezbędnych potrzeb materiałowych dla świadczenia usług dla ludności zakłady usługowe otrzymują materiały rozdzielane — jeżeli Komitet Drobnej Wytwórczości, Centralny Związek Spółdzielczości Pracy i prezydium wojewódzkich rad narodowych występują w planach rozdziału tych materiałów jako główni imienni odbiorcy — w ramach ustalonych dla tych głównych imiennych odbiorców rocznych przydziałów.

2. W celu wykonania ust. 1 Komitet Drobnej Wytwórczości, Centralny Związek Spółdzielczości Pracy i prezydium

wojewódzkich rad narodowych wyodrębniają w planach zaopatrzenia i rozdzielnicach ilości materiałów przeznaczonych na cele świadczenia usług dla ludności.

§ 3. Jednostki wymienione w ust. 2, dokonując wyodrębnienia ilości materiałów przeznaczonych na cele świadczenia usług dla ludności, biorą pod uwagę możliwości maksymalnego wykorzystania przez zakłady usługowe surowców i materiałów nie rozdzielanych pochodzących ze źródeł miejscowych, surowców wtórnych, jak również materiałów pochodzących z upiynnienia nadwyżek zapasów jednostek gospodarki uspołecznionej.

§ 4. Wysokość potrzeb materiałowych na cele świadczenia usług dla ludności określa się na podstawie przeanalizowanego zużycia surowców i materiałów okresów ubiegłych oraz planowanego wzrostu usług na rok następny.

§ 5. Właściwi ministrowie zabezpieczą pełną realizację przydziałów materiałów przeznaczonych na cele świadczenia usług dla ludności, ustalonych w planach rozdziału, pod względem ilościowym i asortymentowym.

§ 6. 1. Zakłady usługowe zaopatrują się w materiały rozdzielane, w odniesieniu do których Komitet Drobnej Wy-

twórczości, Centralny Związek Spółdzielczości Pracy i prezydium wojewódzkich rad narodowych nie występują w planach rozdziału jako główni imienni odbiorcy, oraz w materiały nie rozdzielane — na podstawie zamówień składanych w terenowych jednostkach zbytu lub w innych jednostkach, które sprzedają te artykuły.

2. Właściwe terenowe jednostki zbytu zaopatrują zakłady świadczące usługi dla ludności w surowce i materiały w ramach ilości przewidzianych dla drobnych odbiorców pozarynkowych w wysokości uzgodnionej z prezydiami wojewódzkich rad narodowych.

§ 7. Zakłady usługowe nie mogą bez zgody jednostki dokonującej przydziału zużywać na inne cele uzyskanych materiałów rozdzielanych na cele świadczenia usług dla ludności.

§ 8. Przepisy dotyczące prezydiów wojewódzkich rad narodowych stosuje się odpowiednio do Prezydiów Rad Narodowych m. st. Warszawy oraz m. Łodzi, Krakowa, Wrocławia i Poznania.

Przewodniczący Komisji Planowania przy Radzie Ministrów:
St. Jędrzychowski

15

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 23 grudnia 1960 r.

w sprawie planowania i uruchamiania środków na finansowanie inwestycji i kapitalnych remontów w roku 1961 dla jednostek objętych lub rozliczających się z budżetami terenowymi.

Na podstawie art. 51 ustawy z dnia 1 lipca 1958 r. o prawie budżetowym (Dz. U. Nr 45, poz. 221), § 1 ust. 1 pkt 11 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1950 r. w sprawie zakresu działania Ministra Finansów i zmiany zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. Nr 22, poz. 188) oraz w związku z uchwałą nr 384 Rady Ministrów z dnia 10 listopada 1960 r. w sprawie projektów budżetów terenowych na rok 1961 zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Prezydium właściwych rad narodowych ustala dla podporządkowanych jednostek pokrycie finansowe inwestycji, a mianowicie:

- 1) w zakresie inwestycji jednostek i zakładów budżetowych — wielkość kredytu budżetowego i wielkość pokrycia ze środków pozabudżetowych, w tym również dotacji z funduszy państwowych i społecznych,
- 2) w zakresie budownictwa mieszkaniowego realizowanego z miejskich i powiatowych funduszy mieszkaniowych — wielkość dotacji budżetowych dla tego funduszu oraz wielkość środków pozabudżetowych,
- 3) w zakresie inwestycji przedsiębiorstw realizowanych na podstawie decyzji prezydiów rad narodowych — wielkość kredytu budżetowego,
- 4) w zakresie budownictwa mieszkaniowego realizowanego z zakładowych funduszy mieszkaniowych — wielkość dotacji z budżetu, zgodnie z uchwałą nr 64 Rady Ministrów z dnia 15 marca 1958 r. w sprawie budownictwa zakładowych domów mieszkalnych i zarządzania nimi (Monitor Polski Nr 26, poz. 155 oraz z 1960 r. Nr 39, poz. 194).

2. Ustalając wielkość kredytu budżetowego lub dotacji na sfinansowanie inwestycji prezydium rad narodowych uwzględni zarówno pozostałości środków u inwestorów na początku 1961 r., jak też możliwości akumulacji środków własnych inwestorów w ciągu roku 1961.

§ 2. 1. Prezydium właściwych rad narodowych dostosują możliwości akumulowania funduszu inwestycyjno-remontowego przedsiębiorstw do potrzeb w zakresie spłaty inwestycyjnych kredytów bankowych oraz planowanych rozmiarów nakładów na kapitalne remonty i inwestycje podejmowane przez przedsiębiorstwa na podstawie własnej decyzji.

2. Dostosowanie, o którym mowa w ust. 1, polega na dokonaniu przez prezydium rad narodowych odpowiedniego ustalenia wskaźników podziału amortyzacji na część pozostawioną do dyspozycji przedsiębiorstw i część podlegającą odprowadzeniu do budżetu właściwej rady narodowej oraz wskaźników wpłat do budżetu zgodnie z obowiązującymi zasadami systemów finansowych przedsiębiorstw.

3. Zgodnie z przepisami § 3 uchwały nr 384 Rady Ministrów z dnia 10 listopada 1960 r. w sprawie projektów budżetów terenowych na rok 1961 — prezydium wojewódzkich rad narodowych mogą dokonać korekty globalnych stawek wpłat zysku do budżetu dla wszystkich przedsiębiorstw danego województwa.

4. Przy ustalaniu wskaźników i stawek, o których mowa w ust. 1, 2 i 3, prezydium rad narodowych uwzględni w pełni pozostałości na dzień 1 stycznia 1961 r. środków przedsiębiorstw przeznaczonych na finansowanie inwestycji i kapitalnych remontów, jak również możliwości akumulacji w ciągu 1961 r. innych środków poza amortyzacją i zyskiem przeznaczonym na sfinansowanie inwestycji (z funduszu rozwoju). Przez pozostałości z roku 1960 rozumie się również pozostałości na rachunkach zablokowanej amortyzacji. Pozostałości te banki z urzędu przeleją na rachunki funduszy inwestycyjno-remontowych przedsiębiorstw według stanu na dzień 1 stycznia 1961 r.

5. Jeśli mimo odprowadzenia pełnej amortyzacji do budżetu i ustalenia odpisów na fundusz rozwoju w wysokości niezbędnej tylko na sfinansowanie potrzeb w zakresie środków obrotowych — planowany na rok 1961 fundusz inwestycyjno-remontowy przekracza potrzeby przedsiębiorstwa w zakresie remontów kapitalnych, spłaty kredytów bankowych i inwestycji podejmowanych na podstawie decyzji przedsiębiorstwa, a równocześnie budżet danej rady narodowej nie został zrównoważony — prezydium rady narodowej może w wytycznych do planu rocznego ustalić dla tego przedsiębiorstwa obowiązek odprowadzenia na zasadach i w terminach ustalonych przez prezydium rad narodowych określonej kwoty z funduszu inwestycyjno-remontowego na dochód budżetu właściwej rady narodowej — w dziale 3 i 4 rozdziału 56 o nazwie: „Odprowadzenia z funduszu inwestycyjno-remontowego”.